

РЕШЕНИЕ

№ 3043

гр. София, 05.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 25.04.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **1703** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.145 и сл. АПК, вр. с чл.187 от ЗДДС.

Образувано е по жалба на Д. Г. В. от [населено място] срещу Заповед за налагане на ПАМ № ФК-С-1935-0124551/20.01.2023 година на НАЧАЛНИК ОТДЕЛ“ ОПЕРАТИВНИ ДЕЙНОСТИ“ С. В ГЛАВНА ДИРЕКЦИЯ “Фискален контрол“ при ЦУ на НАП- [населено място]

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на обжалваната заповед. Твърди се, че неправилно административния орган е приел, че лицето попада в приложното поле на Наредбата, а не в изключенията е не е отчел обстоятелството, че лицето е самоосигуряващо се такова. Посочва се още, че Заповедта не отговаря и на целта на закона и на принципа за съразмерност, защото неустановяването на приходи може да бъде осъществено в рамките на ревизионно производство и в Заповедта липсват мотиви. Иска се отмяна на Заповедта.

В съдебно заседание, оспорващият- Д. Г. В. редовно и своевременно призована, не се явява и не изпраща представител.

Ответникът по оспорването-НАЧАЛНИК ОТДЕЛ“ОПЕРАТИВНИ ДЕЙНОСТИ“ С. в ГЛАВНА ДИРЕКЦИЯ “Фискален контрол“ при ЦУ на НАП- [населено място], редовно и своевременно призован, се представлява от юрисконсулт Ч., редовно упълномощена, която оспорва жалбата като неоснователна и моли да бъде отхвърлена, и заявява претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Съображения относно неоснователността на жалбата развива и в представените по

делото писмени бележки.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и изразените становища на страните, при условията на чл.142, ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

Със Заповед ЗЦУ-1148/25.08.2020 година Изпълнителен директор на НАП-определил Директорите на Дирекция “Контрол“ в ТД на НАП и Началниците на отдели “Оперативни дейности в Дирекция“ Оперативни дейности“ в Главна дирекция“ Фискален контрол“ в ЦУ на НАП- [населено място] да издават заповеди за налагане на ПАМ- запечатване на обекти по чл.186 от ЗДДС, включително да отнемат в полза на държавата ползването на фискално устройство и да отнемат правото на лицето да използва интегрираната автоматизирана система за управление на търговската дейност по чл.186, ал.2 от ЗДДС, а Директорите на Териториална дирекция на НАП да разглеждат жалбите, подадени срещу издадените заповеди за налагане на ПАМ запечатване на обект по чл.186 от ЗДДС.

На 30.06.2022 година е сключен Договор за споделен офис между „Джо енд Джо“ ООД в качеството на възложител и Д. Г. В. от [населено място] в качеството на изпълнител, по силата на който възложителят предоставя на психотерапевта работно помещение, оборудвано за осъществяване на неговата дейност, като осъществява и заплаща рекламна кампания за набиране на клиенти на психотерапевта, предоставя пълна информация за всеки клиент на психотерапевта, в това число за ден и час за провеждане на психотерапевтична консултация, уговаря възнаграждението, което психотерапевта да получи от клиента, а психотерапевтът приема да извършва при необходимост записан час психотерапевтична консултация за пациенти на възложителя и да заплати възнаграждение за всеки час на ползване на помещението и извършени от възложителя действия. Мястото на извършване на предмета на договора е [населено място] [улица], №24, ет.2. С Договора са уговорени и останалите права и задължения на страните.

Със Заповед № 3927/23.11.2022 година на Изпълнителен директор на НАП С. Е. С. е преназначен на длъжността- Началник отдел „Оперативни дейности“, в Главна дирекция“ Контрол на пазара“ при ЦУ на НАП- [населено място], считано от 23.11.2022 година.

На 06.01.2023 година в 11,30 часа органи по приходите в Главна дирекция “Фискален контрол“ [населено място] извършили проверка в търговски обект- Център за психотерапия, находящ се в г. С., [улица], ет.2, при която е констатирано, че при извършена контролна покупка на услуга- психотерапевтичен сеанс на обща стойност 50 лева, заплатени в брой от М. Н. Б.- инспектор по приходите, не е бил издаден фискален касов бон. След легитимацията на контролните органи е установено, че Д. В. извършва психотерапевтични услуги като физическо лице в обекта въз основа на Договора за споделен офис като кабинет и е установено, че в проверявания обект липсва регистрирано и монтирано, и въведено в експлоатация фискално устройство с изградена дистанционна връзка с НАП, а обектът представлява апартамент, находящ се на втори жилищен етаж, състоящ се от две стаи, обособени като кабинети и още една стая- обособена като чакалня с обща площ от около 80 кв. метра

Проверката е извършена в присъствието на оспорващия и е обективизирана в съставен Протокол за извършена проверка от същата дата, подписан от него без възражения.

На 20.01.2023 година ответникът по оспорването – Началник отдел “Оперативни дейности“ С. в Главна Дирекция “Фискален контрол“ при ЦУ на НАП издал оспорената Заповед № ФК-С-1935-0124551, с която наложил на Д. Г. В. ПАМ по реда на чл.186, ал.1, т.1, б. “ б “ от ЗДДС запечатване на търговски обект- Център за психотерапия, находящ се в [населено място], [улица], №24, ет.2, стопанисван от оспорващия и забрана за достъп до търговския обект за срок от 14 дни.

Заповедта е връчена на 01.02.2023 година лично срещу подпис на управителя .

По делото са приложени всички събрани в хода на административното производство доказателства, както и доказателства, че лицето, издало заповедта е заемало длъжността-Началник отдел “Оперативни дейности“ С. при Главна дирекция“ Фискален контрол“.

С оглед на така установената фактическа обстановка ,Административен съд София- град намира предявената жалба за процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.145, ал.1 от АПК от процесуален представител на легитимирана страна и при наличие на правен интерес от оспорване. Разгледана по същество, същата се явява неоснователна. Съображенията за това са следните:

Оспорената заповед за налагане на ПАМ №ФК-С-1935/0124551/20.01.2023 година на Началник отдел“ Оперативни дейности“ С. в Главна дирекция “Фискален контрол“ при ЦУ на НАП представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл.21 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, по критериите, визирани в разпоредбата на чл.146 АПК/така наречените условия за редовно действие на административните актове. При проверката съдът следва да прецени дали актът е издаден от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са процесуалноправните и материално-правните предпоставки за издаването му и съобразен ли е актът с целта на закона.

В разглеждания случай, оспорената Заповед е издадена от компетентен орган-това е Началник отдел “Оперативни дейности“ С. в Главна дирекция “Фискален контрол“ при ЦУ на НАП- [населено място], на когото изрично като орган по приходите е предоставено правото да налага ПАМ по реда на чл.186 от ЗДДС. Наред с това, по силата на чл.7, ал.1, т.3 от ЗНАП, Началник отдел е посочен за орган по приходите. От приложените по делото доказателства е видно, че лицето С. Е. С. заема длъжността- Началник отдел, Оперативни дейности“- С. в Главна дирекция “Фискален контрол“ при ЦУ на НАП. Нещо повече дори, налице и изрично оправомощаване от страна на Изпълнителен директор на НАП-Началник отдел “Оперативни дейности“ в Главна дирекция“ Фискален контрол“ да налага ПАМ по реда на чл.186 от ЗДДС. Нормата на чл.186, ал.3 от ЗДДС сочи, че налагането на ПАМ се извършва с мотивирана заповед на органа по приходите или оправомощено от него длъжностно лице, при което достатъчно е и без изрично овластяване на Началник отдел “Оперативни дейности“ в Главна дирекция “Фискален контрол“ по силата на закона същият да издаде заповед за налагане на ПАМ, защото той е орган по приходите съгласно нормата на чл.7, ал.1, т.3 от ЗНАП. В конкретната хипотеза освен като орган по приходите Началник отдел “Оперативни дейности“ в Главна дирекция“ Фискален контрол“ при ТД на НАП притежава и изрично оправомощаване от Изпълнителен директор на НАП да налага ПАМ по реда на чл.186 от ЗДДС. От своя страна, самият Изпълнителен директор на НАП е орган по приходите по аргумент от нормата на чл.7, ал.1, т.1 от ЗНАП, при което и в хипотезата на оправомощаване от

органа по приходите на конкретно длъжностно лице е налице надлежна компетентност. В най-общ смисъл, компетентността на определен административен орган посочва кръга от въпроси, с които той е оправомощен да се занимава, както и правомощията, с които органът разполага за решаването на тези въпроси и с оглед издаването на юридически /административни актове/, компетентността представлява нормативно признатата способност на даден орган да издаде определен акт. Компетентността на държавните органи е израз на специализацията на функциите на държавно управление и очертава кръга от задачи, възложени на отделните органи по осъществяването на определени държавни функции. Най-често компетентността се определя като система от правомощия-съвкупност от права и задължения от особен характер, предоставени на органа за осъществяване на държавната власт. Значението на компетентността при издаване на административни актове е толкова голяма, че законодателят отчитайки тази значимост е въздигнал липсата на компетентност в първо то основание за оспорване на административните актове-чл.146,т.1 АПК/.

Заповедта отговаря на изискванията за форма,и съдържа предвидените в чл.59 АПК задължителни реквизити,с означение на правните основания по издаването и-чл.186,ал.1,г.1,б.”б” и чл.187 ,ал.4 от ЗДДС. Мотивирана е, като органът е посочил защо и въз основа на какво определя срок от 14 дни за запечатване на търговския обект и забрана за достъп до него. В редица свои съдебни решения ВАС е приел, че излагането на мотиви в заповедта по [чл. 186, ал. 1 от ЗДДС](#) във връзка с определяне продължителността на срока на наложената ПАМ е задължително, за да може да се извърши преценка за съответствието на акта с целта на закона в изпълнение изискването на [чл. 146, т. 5 от АПК](#).

В конкретния случай, на първо място органът, издал заповедта изрично е посочил и мотивирал защо определя този срок- фискално устройство в търговския обект изобщо липсва и пречатства реализираните обороти да бъдат отчитани и води до ощетяване на фиска и отлагането изпълнението на тази ПАМ на практика означава да бъде насърчено неправомерно поведение от страна на лицето.

От събраните доказателства е установено, че лицето Д. В. не е самоосигуряващо се лице по смисъла на КСО, за да попадне в изключението на Наредба № Н-18/2006 година- липсват доказателства , че е самоосигуряващо се лице и от направените и приложени Справки от НАП е видно, че лицето не се осигурява , като последното му осигуряване е за месец март 2020 година, като за периода от 1997 до 2023 година по отношение на лицето няма подадени Декларации образец 6, няма и доказателства за осигуряване като самоосигуряващо се лице на оспорващия, с което е нарушена разпоредбата на чл.7,ал.1 от Наредба № Н-18/13.12.2006 година на МФ, което позволява оборотът да не се отчита през ФУ, липсата на организация за създаване на условия задълженото лице да ръководи и да организира дейността в обекта в съответствие с изискванията на Наредба № Н-18/13.12.2006 година, невъзможността за проследяване на реализираните услуги, обосновава необходимостта да се осигури защитата на обществения интерес, като се предотврати възможността за извършване на нови нарушения и срокът на ПАМ е съобразен и е съобразен с целената превенция за преустановяване на незаконосъобразните практики в обекта, както и необходимото време за създаване на нормална организация за отчитане дейността на лицето, като целта на наложената ПАМ е промяна в начина на извършване на дейността в конкретния обект, като прекият резултат е правилно отчитане на оборота от продажби, а индиректният- недопускане вреда за фиска.

В този смисъл, в Заповедта органът е посочил мотиви защо запечатването на обекта е за този срок. Друг е въпросът дали този срок съответства на целта на закона, но така изложеното не може да доведе до липса на мотиви в посока не само за определения срок, но и изобщо мотиви, каквито са доводите на оспорващия.

При издаването на заповедта административният орган е спазил процесуалноправните разпоредби на АПК-в посока събиране на доказателства за наличните парични средства – 50 лева в брой, липсата на монтирано фискално устройство в обекта, от който се извършва търговска дейност, доказателства, че лицето не е самоосигуряващо се лице по смисъла на §1, т.29 от ДР на ЗДДФЛ/лица, упражняващи свободна професия" са-експерт-счетоводителите, консултантите, одиторите, адвокатите, нотариусите, частните съдебни изпълнители; съдебните заседатели, експертите към съда и прокуратурата, лицензираните оценители, представителите по индустриална собственост, медицинските специалисти, преводачите, архитектите, инженерите, техническите ръководители, дейците на културата, образованието, изкуството и науката, застрахователните агенти, други физически лица, за които са налице едновременно следните условия- а) осъществяват за своя сметка професионална дейност; б) не са регистрирани като еднолични търговци, в) са самоосигуряващи се лица по смисъла на Кодекса за социално осигуряване/ обсъдил е събраните в хода на проверката доказателства/и така по този начин е изпълнил вмененото му задължение да събере и оцени всички доказателства в хода на административното производство. Нещо повече дори- органът няма задължение да уведоми оспорващия, че ще бъде издадена ПАМ по реда на чл.186 от ЗДДС.

Разпоредбата на чл.186, ал.1 от ЗДС изрично сочи, че ПАМ-Запечатване на обект за срок до 30 дни се налага на лице независимо от предвидените глоби или имуществени санкции, което не е изпълнило задължението си посочено в точка едно от същия текст в това число по буква "б" - да въведе в обекта фискално устройство, което да бъде регистрирано в НАП и снабдено с дистанционна връзка с НАП. Налагането на ПАМ по силата на закона може да се налага наред със санкцията на лицето, налагана по административно- наказателен ред, а наред с това административната отговорност е самостоятелна и независима от административно-наказателната на същото лице, защото двете отговорности/като вид юридическа отговорност/са независими и самостоятелни такива и не се намират в отношение на поглъщане. ПАМ са различни от административните нарушения и от административните наказания. Административната принуда е психическо или физическо въздействие върху съзнанието и поведението на адресатите на административно-правната норма, тя е правова принуда/нормативно установена е/, вид държавна принуда и се реализира с индивидуални административни актове, които имат персонално определени адресати. ПАМ са действия по прилагането на диспозицията на административно-правната норма, а административните наказания-са действия по прилагане на нейната санкция, административните наказания се прилагат само при извършено административно-нарушение, а ПАМ и при опасност от нарушения и дори за предотвратяване на вредните последици от юридически събития/бедствия, епидемии и други/.Принудителните административни мерки имат временен характер и не са вид наказание. Настоящото производство е административно, а не административно- наказателно. Следва да бъде отбелязано, че наказателните постановления се обжалват по реда на ЗАНН пред съответния районен съд, който е първа инстанция, още повече, че от една страна наказателното постановление не е индивидуален административен акт по смисъла

на чл.21 АПК, а правораздавателен такъв и с издаването му се слага край на едно административно- наказателно производство. От друга страна, административните наказания се налагат от изпълнителни органи, на които е възложена юрисдикционна компетентност-действат като особени юрисдикции и се подчиняват на правния режим на съответната съдебна система. При реализиране на тази специална правораздавателна компетентност за случая, административно-наказващите органи са извадени от системата на изпълнителните органи и имплицитно са включени в системата на съдебната власт/образно казано с оглед на дейността, а не институционално, тъй като самата Конституция не предвижда създаването на особени юрисдикции/.Дейността по налагане на административно наказание и ангажиране на административно наказателна отговорност макар и да представлява административна дейност, не може да обуслови наличие на преюдициалност между заповедта за налагане на ПАМ и наказателното постановление. Наказателното постановление не е административен акт, то винаги и безусловно е правораздавателен акт, с който се слага край на едно административно- наказателно производство. Правната уредба на НП се съдържа в ЗАНН, а не в АПК и в ЗАНН няма препращане към АПК относно издаването, съдържанието и обжалването на НП. Дори и да е издадено от некомпетентен орган, наказателното постановление не се обявява за нищожно, а се отменя като незаконосъобразно/ аргумент от разпоредбата на чл.63 от ЗАНН, според която правомощията на районния съд са да отмени, да потвърди или измени наказателното постановление, а не да го обяви за нищожно. С АУАН се установява нарушението и нарушителят, а с НП се ангажира административно наказателната отговорност на нарушителя. АУАН се съставя от определени длъжностни лица и има задължителни реквизити, посочени в чл.42 от ЗАНН. Реквизитите на наказателното постановление са посочени в чл.57 от ЗАНН, а издателят на наказателното постановление е посочен в съответния закон/ какъвто е процесният случай. И АУАН, не е индивидуален административен акт по смисъла на чл.21 от АПК, а се подчинява на правната уредба на ЗАНН и в частност следва да отговаря на изискванията на чл.42 от ЗАНН и най-същественото за АУАН е това ,че с него се поставя началото на едно административно-наказателно производство, което е различно от производството по издаване на индивидуални административни актове. На следващо място, при казаното по- горе, налагането на ПАМ по реда на чл.186 от ЗДДС не е обвързано от обстоятелството дали срещу нарушителя е издадено Наказателно постановление. Законодателят не е поставил изискване да има съответствие между отразеното в наказателното постановление и Заповедта за налагане на ПАМ.

Наред с това , неотчитането на приходи/ какъвто е случаят/ няма как да бъде осъществено само въз основа на развилото се ревизионно производство в каквато насока са доводите на оспорващия, защото нито ДОПК, нито ЗДДС са поставили изискване неотчитането на приходи да се осъществява само въз основа на ревизионно производство, тъй като това би обезмислило нормите на ЗДДС в частност за налагане на ПАМ. Налагането на ПАМ не е поставено в зависимост от това дали срещу лицето ще се образува ревизионно производство или не, двете производства по извършване на ревизия по налагане на ПАМ са различни, провеждат се от различни органи, подлежат на обжалване и изпълнение по различен ред.

При издаване на Заповедта ответникът по оспорването е спазил материално- правните разпоредби на ЗДДС.

Административното производство се е развило при извършена контролна проверка от страна на органи по приходите в обект, стопанисван от оспорващия, находящ се в [населено място], [улица], №24,ет.2 представляващ Център за психотерапия. Проверката е способ за извършване на данъчно – осигурителен

контрол по аргумент от разпоредбата на чл.110,ал.1 от ДОПК. Проверката е съвкупност от действия на органите по приходите относно спазването на данъчното и осигурителното законодателство. С проверка могат да се установяват определени факти и обстоятелства от значение за задълженията за данъци и задължителни осигурителни вноски.С проверка не се установяват задължения за данъци и задължителни осигурителни вноски на проверяваното лице.Проверката се извършва от органите по приходите, без да е необходимо изрично писмено възлагане. Правилата по **чл. 8** не се прилагат, когато е налице възлагане от изпълнителния директор или упълномощено от него лице. За резултата от проверката се съставя протокол,когато в закон не е предвиден актът, с който проверката трябва да завърши. По силата на алинея 6 на чл.110 от ДОПК,когато в закон не е предвидено друго, срокът за извършване на проверките не може да бъде по-дълъг от 6 месеца от датата на първото процесуално действие, което се удостоверява с протокол или връчено искане по **чл. 37, ал. 3**. Ако 6-месечният срок се окаже недостатъчен, той може да бъде продължен до 6 месеца с резолюция на органа, възложил проверката. Когато за резултатите от проверката се съставя протокол, същият се предоставя на лицето в 7-дневен срок от извършването ѝ. От своя страна, органът по приходите, извършил проверката е отразил същата в Протокол за извършена проверка от същата дата, който е съставен на място, подписан е от органите по приходите и от оспорващия.

Следва да се отбележи, че съгласно чл.50,ал.1 от ДОПК протоколът, съставен по установения ред и форма от орган по приходите или служител при изпълнение на правомощията му е доказателство за извършените от и пред него действия и изявления и установените факти и обстоятелства. Протоколът за извършената проверка е съставен в писмена форма и е със съдържанието, посочено в нормата на чл.50,ал.2 от ДОПК- номер и датата на съставянето му, името и длъжността на органа, който го е съставил, и на органите, които са извършили действията, имената, адресите и качеството на лицата, които не са органи по приходите и са участвали или присъствали при извършване на действията, индивидуализиращите данни за проверяваното лице, датата и мястото на действията, времето, когато са започнали и завършили действията, извършените действия, установените факти и обстоятелства, събраните доказателства, направените искания, бележки и възражения, ако има такива, пред кой орган и в какъв срок могат да се обжалват действията, ако това е допустимо. Протоколът се подписва от органа, който го е съставил и от проверяваното лице, съответно от неговия представител или пълномощник, член на орган на управление, работник или служител, като се отбелязва в какво качество го подписва, и му се предоставя незабавно екземпляр от протокола, като екземпляр от протокола се предоставя на проверяваното лице.

В конкретния случай, административният орган е посочил, че на дата 20.01.2023 година в 11,30 часа органи по приходите в Главна дирекция "Фискален контрол"при ЦУ на НАП- [населено място] извършили проверка в обект- Център за психотерапия, стопанисван от оспорващия и находящ се в [населено място], [улица],№24,т.2 при която констатирани, че в обекта няма монтирано фискално устройство, което няма изградена дистанционна връзка с НАП и не се издават фискални касови бележки. Положителният факт-наличие на монтирано в търговския обект фискално устройство, което има изградена дистанционна връзка с НАП следва да бъде установен и е в тежест задълженото лице, а не на органа по приходите, тъй като липсата на монтирано и регистрирано фискално устройство, което няма изградена дистанционна връзка с НАП е отрицателен факт. В конкретния случай от доказателствата по делото е видно, че в обекта няма монтирано и регистрирано фискално устройство и лицето, което осъществява дейност по психотерапевтични дейности и не попада в

изключението на Наредбата – не е самоосигуряващо се лице /лице, упражняващо свободна професия/.

Предпоставка за налагането на този вид ПАМ е наличието на административно нарушение, изразяващо се в липса на монтирано и регистрирано в обекта фискално устройство. Тежестта за доказване на това нарушение е на издателя на акта, а именно на Началник отдел“Оперативни дейности“- С. при Главна дирекция“ Фискален контрол“ при ЦУ на НАП- [населено място].

Съгласно [чл. 118, ал. 3 от ЗДДС](#) фискалната касова бележка е хартиен документ, регистриращ продажба/доставка на стока или услуга в търговски обект, по която се плаща в брой, с чек, с ваучер, с банкова кредитна или дебитна карта, издаден от въведено в експлоатация фискално устройство, от одобрен тип, в случая-електронен касов апарат с фискална памет (ЕКАФП). Издаването на такава фискална бележка е задължение на всяко лице, извършващо продажби на стоки или услуги в търговски обект по аргумент от чл. 25, ал. 1, т. 1 вр.с чл. 3, ал. 1 от Наредба №Н-18/13.12.2006 г. за регистриране и отчитане на продажби в търговските обекти чрез фискални устройства. От своя страна, в чл.7 от Наредбата е въведено задължение

за лицата по [чл. 3](#) да монтират, въведат в експлоатация и използват регистрирани в НАП ФУ/ИАСУТД от датата на започване на дейността на обекта. Не се допуска извършване на продажба на стоки и услуги от лицата по [чл. 3](#) без функциониращи ФУ/ИАСУТД, освен в случаите, посочени в тази Наредба.

Основният спорен момент по делото е дали оспорващият е лице, упражняващо свободна професия и дали е самоосигуряващо се лице, респективно на това дали попада в изключението на Наредбата и не е задължено да има регистрирано и монтирано фискално устройство .

За осъществяване състава на административното нарушение по [чл. 186, ал. 1,б.“ б“ от ЗДДС](#) е необходимо да е установявена причината за възникване на задължението за монтиране на фискално устройство. Легално определение на понятието“ търговски обект“ е дадено в параграф 1, т.41 от ДР на ЗДДС, според която. "[Търговски обект](#)" е всяко място,помещение или съоръжение (например: маси, сергии и други подобни) на открито или под навеси, във или от което се извършват продажби на стоки или услуги,независимо че помещението или съоръжението може да служи същевременно и за други цели (например: офис, жилище или други подобни), да е част от притежаван недвижим имот (например: гараж, мазе, стая или други подобни) или да е производствен склад или превозно средство,от което се извършват продажби. От доказателствата по делото е установено, че оспорващият не е имал качеството на лице, което упражнява свободна професия и е самоосигуряващо се лице към момента на проверката и при констатиране на нарушението.

От доказателствата по делото не може да се установи, че оспорващият е лице упражняващо свободна професия и е самоосигуряващо се лице, за да попадне в изключението на чл.4,т.8 от Наредбата/ самоосигуряващо се лице, защото дори да се приеме, че съобразно характера на осъществяваната дейност, оспорващият е медицински специалист, то същият не е доказал наличието на останалите предпоставки изискуеми кумулативно, за да се приеме, че представлява лице, упражняващо свободна професия и да е самоосигуряващо се лице по смисъла на КСО, както и неустановен е фактът дали осъществява професионална дейност за сметка.

Приложената Декларация към жалбата, че лицето е самоосигуряващо се лице от 30.06.2022 година е частен документ и има само декларативно действие, че

лицето е самоосигуряващо се такова, но не може да доведе до извод, че лицето е самоосигуряващо се лице. Наред с това, приложената Справка от Регистър Булстат, видно от която е, че оспорващият е регистриран в Регистър [улица] година също не може да доведе до извод, че лицето е самоосигуряващо се. Съгласно чл.3,ал.1, т.9 от Закона за регистър Булстат в регистър БУЛСТАТ се вписват:физическите лица, упражняващи свободна професия или занаятчийска дейност. Вярно е ,че за да могат да извършват свободна професия, лицата трябва да бъдат регистрирани в Агенцията по вписванията, но освен това е необходимо да бъде извършена и регистрация в НАП и ако дейността е патентна- в общината по местоизвършване на дейността/ по аргумент от чл.12 от Закон за регистър БУЛСТАТ **(Изм. - ДВ, бр. 8 от 2016 г., в сила от 01.05.2016 г.)-Заявлението се подава в 7-дневен срок от възникване на задължението за вписване на лицата по чл. 3**, като регистрацията в Агенцията по вписванията и в Н. следва да се извърши в 7 дневен срок от началото на дейността чрез подаване на декларация в офис на НАП по адрес по лична карта , че вече лицето е регистрирано като самоосигуряващо се лице, като в декларацията се посочва дата на започване на трудовата дейност и вид на осигуряване и в 7 дневен срок от датата на настъпване на това обстоятелство следва да се подаде декларация/ която обаче липсва. Нещо повече дори- за самоосигуряващите се лица по смисъла на КСО възникват задължения- до 25 число на месеца да подадат Декларация образец 1- данни за осигуреното лице и се плащат осигуровки за предходния месец / а доказателства ,че от започване на дейността и към датата на извършване на проверката-06.01.2023 година оспорващият е имал качеството на самоосигуряващо се лице липсват,/ до 25 число на месеца да подаде Декларация образец №6/ данни за дължимите осигурителни вноски по Наредба № Н-13/2019 година /, която се подава от самоосигуряващите се лица по смисъла на КСО един път годишно в срока за подаване на ГДД/ като оспорващ никога не е подавал такава Декларация/, до 30 април,30 юни и 31 октомври да подаде Декларация за дължими данъци по чл.55 от ЗДДФЛ за авансов данък и да заплати данъка / като оспорващият никога не е подавал такава Декларация/, от 10 януари до 10 април на следващата година да подаде ГДД по чл.50 от ЗДДФЛ и да заплати данъка / като отново оспорващият никога не е подавал такава декларация, при което твърдението на оспорващия, че е самоосигуряващо се лице по смисъла на КСО е неподкрепено с никакви доказателства. Що се отнася до представената Справка от 23.03.2023 година, видно от която е, че оспорващият на дата 23.03.2023 година е започнал начало на осигуряването като лице упражняващо свободна професия с период от 01.01.2023 година- вид осигуряване инвалидност, не може да доведе до извод, че лицето към датата на проверката и датата на издаване на заповедта за налагане на ПАМ е имало качеството на самоосигуряващо се лице, защото осигуряването на лицето е започнало едва след издаване на Заповедта и след образуване на делото и само, и единствено с цел с неговата защитна теза. В чл.10 от КСО е посочено, че осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по [чл. 4](#) или [чл. 4а, ал. 1](#) и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ. Осигуряването се прекъсва през периодите, които не се зачитат за осигурителен стаж, независимо че дейността по [чл. 4](#) или [чл. 4а, ал. 1](#) не е прекратена. В НАРЕДБА ЗА ОБЩЕСТВЕНО ОСИГУРЯВАНЕ НА САМООСИГУРЯВАЩИТЕ СЕ ЛИЦА, БЪЛГАРСКИТЕ ГРАЖДАНИ НА РАБОТА В ЧУЖБИНА И МОРСКИТЕ ЛИЦА в чл. 1 е посочено , че задължението за осигуряване за самоосигуряващите се лица по [чл. 4, ал. 3, т. 1, 2 и 4 от Кодекса за социално осигуряване](#) - еднолични търговци, съдружници в търговски дружества, собственици на ЕООД, физически лица - членове на неперсонифицирани дружества, лица, които се облагат по реда на [чл. 26, ал. 7 от](#)

Закона за данъците върху доходите на физическите лица, регистрираните земеделски стопани и тютюнопроизводители, лица, упражняващи по регистрация свободна професия или занаятчийска дейност, възниква от деня на започване или възобновяване на трудовата дейност и продължава до нейното прекъсване или прекратяване. По силата на алинея втора, при започване, прекъсване, възобновяване или прекратяване на всяка трудова дейност, самоосигуряващото се лице подава Декларация по утвърден образец от Изпълнителния директор на Националната агенция за приходите (НАП) до компетентната териториална дирекция на НАП, подписана от самоосигуряващото се лице, в 7-дневен срок от настъпване на обстоятелството. Декларация за прекъсване на дейността не се подава за периодите по чл. 9, ал. 2, т. 5 от Кодекса за социално осигуряване.

По силата на чл.4 от Наредба № Н-18/13.12.2006 година на МФ не е задължено да регистрира извършваните от него продажби в търговски обект чрез ФУ/ИАСУТД лице, което извършва следните дейности, като по т.8 е дейност на лица, упражняващи свободна професия. Съгласно §1, т.7 от ДР на Наредбата "лица, упражняващи свободна професия" са тези по смисъла на § 1, т. 29 от допълнителните разпоредби на Закона за данъците върху доходите на физическите лица/ а това са лица, упражняващи свободна професия" са -експерт-счетоводителите; консултантите; одиторите; адвокатите; нотариусите, частните съдебни изпълнители; съдебните заседатели; експертите към съда и прокуратурата; лицензираните оценители; представителите по индустриална собственост; медицинските специалисти; преводачите; архитектите; инженерите; техническите ръководители; дейците на културата, образованието, изкуството и науката; застрахователните агенти; други физически лица, за които са налице едновременно следните условия: а) осъществяват за своя сметка професионална дейност; б) не са регистрирани като еднолични търговци; в) са самоосигуряващи се лица по смисъла на Кодекса за социално осигуряване.

На тази плоскост, след като няма доказателства, че оспорваният е лице, което упражнява свободна професия и е самоосигуряващо се лице по смисъла на КСО, той е бил задължен субект да има регистрирано и монтирано в обекта фискално устройство с изградена дистанционна връзка с НАП още повече, че в този обект са извършвани услуги, приемали са се пари в брой за извършените услуги. Редът за отчитане и регистриране на продажбите в търговските обекти е регламентиран в НАРЕДБА № Н-18 ОТ 13 ДЕКЕМВРИ 2006 Г. ЗА РЕГИСТРИРАНЕ И ОТЧИТАНЕ НА ПРОДАЖБИ В ТЪРГОВСКИТЕ ОБЕКТИ ЧРЕЗ ФИСКАЛНИ УСТРОЙСТВА. В чл.3 от същата изрично е посочено, че всяко лице е длъжно да регистрира и отчита извършените от него продажби на стоки или услуги в или в търговски обект чрез издаване на фискална касова бележка от фискално устройство, освен когато плащането се извършва чрез кредитен превод, директен превод, директен дебит или наличен паричен превод, извършен чрез доставчик. В чл.7 от Наредбата е доуточнено, че лицата по чл. 3 са длъжни да монтират, въведат в експлоатация и използват регистрирани в НАП ФУ/ИАСУТД от датата на започване на дейността на обекта. Не се допуска извършване на продажба на стоки и услуги от лицата по чл. 3 без функциониращи ФУ/ИАСУТД, освен в случаите, посочени в тази наредба. Не се допуска работа с ФУ/ИАСУТД от лицата по чл. 3 без изградена дистанционна връзка с НАП, освен в случаите, посочени в тази наредба. Легално определение на понятието фискално устройство е дадено в параграф 1, т.40 от ДР на ЗДДС, според която. "Фискално устройство" е устройство за регистриране и отчитане продажби на стоки или услуги чрез издаване на фискални касови бележки и за съхраняване на данни за регистрираните обороти във фискална памет. Видовете фискални устройства са- електронните касови апарати с фискална памет (ЕКАФП),) фискалните

принтери (ФПр), електронните системи с фискална памет (ЕСФП) за отчитане на оборотите от продажби на течни горива чрез одобрени по смисъла на [Закона за измерванията](#) средства за измерване на разход, фискалните устройства, вградени в автомати на самообслужване (ФУВАС).

От приложното поле на Наредбата са изключени лицата, които осъществяват дейностите, визирани в чл.4 от Наредбата/а доказателства, че физическото лице попада в изключенията/ по делото не се съдържат. В чл.25 от Наредбата е посочено, че независимо от документирането с първичен счетоводен документ задължително се издава фискална касова бележка от ФУ или касова бележка от ИАСУТД за всяка продажба на лицата- по [чл. 3, ал. 1](#) - за всяко плащане с изключение на случаите, когато плащането се извършва чрез внасяне на пари в наличност по платежна сметка, кредитен превод, директен дебит, чрез наличен паричен превод или пощенски паричен превод по [чл. 3, ал. 1](#); по [чл. 3, ал. 2](#) - за всяко плащане, включително за платените чрез внасяне на пари в наличност по платежна сметка, кредитен превод, директен дебит, чрез наличен паричен превод или пощенски паричен превод по [чл. 3, ал. 1](#).

В конкретния случай и при така наличните доказателства е установено по безспорен начин осъществявана търговска дейност/ продажби/ от страна на оспорващия на посочената в Заповедта дата 06.01.2023 година, която е основание за наличие на фискално устройство, монтирано в обекта и регистрирано в НАП, което и има изградена дистанционна връзка с НАП, като такава устройство не е било налично и в този смисъл реално ощетяване на фиска е налице, което от своя страна води до съответствие на ПАМ с целта на закона- да се преустановяват действия, които биха довели до извършване на нарушения и да се защити фискът от укриване и неотчитане на приходи. Налице е и съразмерност на наложената ПАМ с твърдяното за извършено нарушение- констатирано е за първи път, а запечатването на обекта е за срок от 14 дни, а при казаното по- горе налице и ощетяване на фиска в посока укриване на приходи, лицето реализира доходи, без да има монтирано, регистрирано и въведено в експлоатация ФУ с изградена дистанционна връзка на монтирано устройство в обекта с НАП, води до отклонение от данъчно облагане и то в значителни размери, което е обусловило налагане на тази мярка и то в посочения срок от 14 дни.

В редица свои съдебни решения ВАС е приел, че излагането на мотиви в заповедта по [чл. 186, ал. 1 от ЗДДС](#) във връзка с определяне продължителността на срока на наложената ПАМ е задължително, за да може да се извърши преценка за съответствието на акта с целта на закона в изпълнение изискването на [чл. 146, т. 5 от АПК](#).

В конкретния случай, не е налице нарушаването на принципа на съразмерност на наложената мярка с извършеното нарушение, тъй като при казаното по-горе, в Заповедта се съдържат мотиви защо се налага запечатването на обекта за този срок от 14 дни. Твърдението на оспоравищия, че запечатването е несъразмерно е неоснователно, тъй като посоченият срок от 14 дни не е несъразмерен на извършеното нарушение и не е в несъответствие с целта на закона. В този смисъл са редица съдебни решения на ВАС, измежду които и **Решение № 8760 от 28.06.2018 г. на ВАС по адм. д. № 2698/2018 г., I о., докладчик председателят С. А., Решение № 7662 от 8.06.2018 г. на ВАС по адм.д.№ 1108/2018 г., I о., докладчик председателят М. Д. Решение № 4721 от 12.04.2018 г. на ВАС по адм. д. № 9499/2017 г., I о., докладчик председателят М. Д..**

От всичко изложено дотук, настоящата съдебна инстанция намира, че наложената

ПАМ- запечатване на обект на оспорвания за срок от 14 дни по реда на чл.186,ал.1,т.1,б.” а от ЗДДС и забрана за достъп до обекта за същия срок е правилно наложена, което от своя страна води до извод, че оспорената Заповед отговаря на условията за редовно действие на административните актове и предполага отхвърляне на предявеното срещу нея оспорване.

С оглед изхода на спора, в полза на ответника по оспорването следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева на основание чл.143,ал.3 от АПК. **Разпоредбата на чл. 37 ЗПП препраща към НЗПП, където в чл. 24 е посочено, че по административни дела възнаграждението за една инстанция е от 100 до 240 лева/** . Съдът намира, че в полза на ответника по оспорването следва да бъде присъдено минимално възнаграждение в размер на 100 лева, тъй като делото не представлява правна и фактическа сложност, проведено е едно съдебно заседание, на което е взел участие юрисконсулт Ч. и сума в размер 100 лева е справедлива и съответна на извършеното процесуално представителство по делото- оказаната правна помощ от юрисконсулта.

. Следва да бъде посочено, че крайният момент, в който може да бъде заявено присъждането на разноски е устните състезания- аргумент от разпоредбата на чл.80, ал.1 от ГПК, приложим по силата на препращащата норма на чл.144 АПК-/Страната, която е поискала присъждане на разноски, представя на съда списък на разноските най-късно до приключване на последното заседание в съответната инстанция. В противен случай тя няма право да иска изменение на решението в частта му за разноските. Денят на устните състезания е крайният момент, в който страната може да поиска присъждане на разноски, а не в по- късен момент. Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски. Отговорността за разноски по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най- голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК, по присъждането на разноски, съдът се произнася във всеки акт, с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция. Отговорността за разноските е гражданско облигационно отношение, то произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия. От своя страна, по правило ищецът и ответникът имат право да претендират разноските, които са направили в процеса. Отговорността да бъдат понесени направените разноски е обвързано преди всичко с изхода на съдебния спор за съответната страна в процеса. Отговорността за разноските почива на установеното в чл.3 от ГПК изискване за добросъвестно упражняване на процесуални права и следва да бъде възприемано като отговорност за вреди от неоснователни процесуални действия. Отговорността за разноски е определена от допълнителни изисквания- съдът да бъде изрично сезиран с искане в тази насока, искането да бъде подкрепено с доказателства за действително направени разноски и трето да бъде предявен списък с разноските/ като по отношение на последния, ВАС е на различно становище от страна на ВКС и непредставянето на списък с разноските, не води до неприсъждане на такива в полза на страната, която има право на разноски. Отговорността за разноските почива на установеното в чл.3 от ГПК изискване за добросъвестно упражняване на процесуални права и следва да бъде възприемано като отговорност за вреди от неоснователни процесуални действия. Отговорността за разноски е определена от допълнителни изисквания- съдът да бъде изрично сезиран с искане в тази насока, искането да бъде подкрепено с доказателства за действително направени разноски и

трето да бъде предявен списък с разноските/ като по отношение на последния, ВАС е на различно становище от страна на ВКС и непредставянето на списък с разноските, не води до неприсъждане на такива в полза на страната, която има право на разноски.

Воден от горното и на основание чл.172 АПК, Административен съд София-град

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ ОСПОРВАНЕТО НА Д. Г. В. от гр..С. срещу Заповед за налагане на ПАМ № ФК-С-1935-0124551/20.01.2023 година на НАЧАЛНИК ОТДЕЛ“ ОПЕРАТИВНИ ДЕЙНОСТИ“ С. В ГЛАВНА ДИРЕКЦИЯ “Фискален контрол“ при ЦУ на НАП- [населено място].

ОСЪЖДА Д. Г. В. ОТ ГР.С. ДА ЗАПЛАТИ НА НАЧАЛНИК ОТДЕЛ“ ОПЕРАТИВНИ ДЕЙНОСТИ“ С. В ГЛАВНА ДИРЕКЦИЯ “Фискален контрол“ при ЦУ на НАП- [населено място] СУМАТА ОТ 100 ЛЕВА-ЮРИСКОНСУЛТСКО ВЪЗНАГРАЖДЕНИЕ.

На основание чл.138,ал.1 АПК, препис от решението да се изпрати на страните.

Решението подлежи на касационно оспорване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото, съгласно разпоредбата на чл.211 от АПК.